

"מקום המשפט שמה..."

הרב יצחק גינזבורג שליט"א

מהו היחס הנכון כיום לבתי המשפט והמשטרה בארץ? מהן נקודות השרש המהותיות שאותן יש להדגיש? שאלות אלו עולות שוב ושוב, ובמיוחד לאחרונה כאשר נחשפה מידת הרשעות והגסות שבהן נהגו בבנות ישראל כשרות אשר סרבו להכיר בסמכותן של בית המשפט.

עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים?

העבודה הזרה העיקרית עמה התמודד עם ישראל בארצו היתה עבודת הבעל. בתקופתנו, הגלגול המודרני של הבעל הוא הגישה לפיה הממסד בארץ הוא 'בעל הבית' היחיד עליה. ה"בעל" הוא מי שחש כריבון הקובע את הכללים ומקבל את ההחלטות, מתוך ניכור לבעלים האמיתיים של הארץ, ה' יתברך. הקב"ה אומר "כי לי הארץ", והוא הנותן לנו בתורתו את אורחות החיים הפרטיים והציבוריים לפיהם יש לנהוג בארץ, ומולו עומד ה"בעל" הטוען לבעלות על הארץ.

רוח הבעל הזו מאפיינת את כל השיבה לארץ במאה השנים האחרונות, מצדה הממוסד (והיינו ה'קליפות' העוטפות את הפרי הטוב של יהודים השבים לארצם, כמבואר במ"א). אך, כמובן, ברור שהרוח הזו מגיעה לשיא במערכת המשפט בארץ, המתיימרת לקבוע את הערכים ואת כללי ההתנהגות ולתפקד בארץ כריבון שאין עליו עוררין (כשלצד מערכת המשפט מאופיינת בכך גם מערכת החינוך, והיא עמלה להחדיר את הרוח הזו בתינוקות ישראל השבויים בה).

אליהו הנביא אמר לעם ישראל - "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים? אם הוי' האלקים לכו אחריו ואם הבעל לכו אחריו!". אין פסיחה על שתי הסעיפים יותר מאשר מצב בו יהודי, שחי בארץ ישראל ומאמין בה' ובתורתו, מקבל בפשטות ובאמונה עיוורת את החוק הלא־יהודי הנוהג כאן. יהודי זה מנסה לבעוד את ה' באורחות חייו הפרטיים, ואולי גם מנסה ליצור שינוי ציבורי באוירה השוררת בארץ, ועם זאת הוא סוגד לבעל בקבלתו את "כללי המשחק" שמנהיג כאן בית המשפט. יש לומר ברורות - אם ה' הוא האלקים לכו אחריו, ואם הבעל הממסדי לכו אחריו!

חזיתות המאבק: רשעות, חולי נפשי, טפשות

כשעוסקים במאבק מול מערכת הבעל המודרנית, מערכת המשפט בארץ, יש לחדד במה נאבקים ומה הוא אופי המאבק.

ראשית, יש להקדים כי מערכת משפטית, בקדושה או בקליפה, מבוססת על "שופטים ושוטרים". השוטר הוא הנוקט באלימות בפועל, וממנו חשים נפגעים ברמה הישירה (לעתים השוטרים נוקטים גם בגישת 'השוטר הטוב', הגרועה לא פחות - גישה של חנופה, של "שקר החן", הגורמת לפגיעה ב"אשה יראת ה'", בעלת החן והיפי האמיתיים). אך למרות שהמשטרה, כזרוע מבצעת, קובעת היפך-הברכה לעצמה, ויש להאבק גם בה, האחריות העיקרית היא על מערכת המשפט, המגבה ומכוונת את המשטרה.

כשמתייחסים לבית המשפט עצמו אפשר להבחין בשלוש רמות של עיוות: שכלי, רגשי ומעשי. העיוות השכלי הוא בקביעת הערכים והכללים ובכל אופן שיפוט המציאות. חוקי התורה הם חכמים ונבונים, וכשאנו שופטים את המציאות על פי התורה אנו "עם חכם ונבון". לעומת זאת, קביעת חוקים שרירותית הנעשית

במערכת המשפט בארץ, על פי עקרונות זרים לעם ישראל, מטפיש אותנו וגורמת לנו לאבד קשר מפוכח עם המציאות. לכל לראש, בית המשפט נגוע בטפשות. הטפשות שבשכל מולידה עיוות רגשי - מחלת נפש הגורמת לבית המשפט להיות צדיק בעיניו, לחשוב כי רחשי לבו, ותחושות הצדק והעוול שלו, הם הנכונים והמוחלטים, ולאבד את התחושות הטבעיות של לב ישראל החם והער. טפשותו של בית המשפט גורמת לו למחלת נפש חמורה של ניכור ואטימות לתחושות היהודיות ולמציאות הסובבת - בית המשפט הוא חולה נפש. כשלב שלישי, הטפשות והחולי הנפשי מובילים לרשעות ולאכזריות בהן נוקט בית המשפט כלפי יהודים נאמנים - "רשע למה תכה רעך?" (כשהמוציאים לפועל של הרשעות הזו הן מערכת ה"שוטרים" - המשטרה והשב"ס).

המאבק העיקרי בבית המשפט הוא להפגין את טפשותו שלו וחסר הבנתו את המציאות (זו שבפועל זו הנפשית) לעומת חכמת התורה וחוקיה. המאבק ברשעות הוא מאבק מעשי, בו יש לנקוט בדרכים הטובות והחכמות ביותר להכפיף את המערכת ולהנצל מפגיעתה הרעה. במאבק התודעתי יש פחות משקל להכרזה שביית המשפט הוא רשע - גם מפני שזו הכרזה 'יחסית', שהרי כל מי שנפגע מכח חזק ממנו חש מקופח ועשוק, וגם מפני שההכרעה הערכית בין צדיק לרשע לא 'מזיזה' למערכת המשפט. לעומת זאת, המחשת הטפשות של בתי המשפט, המתהדרים בעיניהם בחכמה ובשיקול דעת, חשובה ו'מזיזה' הרבה יותר.

בתווך, בין המאבק התודעתי בטפשות לבין המאבק המעשי ברשעות, נמצא הטיפול בחולי הנפשי. יותר משני המאבקים האחרים, טיפול זה נובע מתוך רחמנות אמיתית על השבויים במחלת הנפש הזאת. הציבור בארץ בכלל, והשבויים בסגידה לבתי המשפט בפרט, שרויים במחלת נפש - מעין מצב של תרדמת אדישה לכל הסובב ואטימות לכך שיש אפשרויות טובות אחרות להיחלץ מהסבך בו אנו שרויים. הדרך היחידה לרפא את החולי, לעורר מהתרדמת, היא נקיטת פעולה קיצונית (כמעין מכת חשמל, הנדרשת במקרים קיצוניים), פעולה שתעורר לחשוב מחדש ותנער רגישויות בריאות לצדק ולעוול.

דוגמה לכך היא אי ההכרה במערכת, שמטלטלת את המערכת מהאטימות החולנית ומשרדת לה כי תמונת העולם שלה היא הזויה. כאשר נערה צעירה עומדת ומתריסה מול השופט כי איננה מכירה בו כלל, יש בכך ביטוי לרחמים העמוקים על היהודים השבויים במערכת. זו דרך לטלטל את המערכת ולחלץ אותה מההזיה בה היא שרויה - ההזיה כי כללי המערכת חובקים את המציאות ושולטים בה ללא מיצרים. ערעור החולי הנפשי, בו שבויה המערכת, מחזק את המאבק המעשי ברשעות המערכת ונותן תקווה שהמאבק הערכי נגד טפשות המערכת יחלחל אל התודעה ויעורר את הלבבות לשוב אל ה' ואל תורתו, אל החוקים המתאימים ל"עם חכם ונבון" בארצו.